

Πρόσωπα ή κρυμμένα προσώπεια;

30/Δεκ/2019 00:03

Του Γιάννη Πανούση

*Το έχει η πολιτική. Με τόσα προσώπεια
πηγαίνεις οφθαλμίατρο να... δεις για μυωπία!*

Γιάννης Σώκος, Αμφορείς Βρυξελλών

Οιπολιτικοί θυμούνται για να υπάρχουν ή ξεχνούν για να επιβιώσουν; That' s the question.

Οιπερισσότεροι αποφεύγουν, σαν Πόντιοι Πιλάτοι, τις αρνητικές εμπειρίες και τα δύσκολα διλήμματα, "πηδώντας" συχνά έξω από την πραγματικότητα. Άλλοι ασχολούνται με τον θάνατο του Θεού για να ξεφύγουν από τις δικές τους αβεβαιότητες. Μερικοί αρνούνται να ανακαλέσουν τις μνήμες τους για να μην αναγκαστούν να ομολογήσουν τα λάθη τους. Η ίδια η πολιτική κρύβει ή απο-δεικνύει μία ματαιότητα, η οποία χρήζει ειδικής ψυχικής διαχείρισης. Και δεν είναι άπαντες ώριμοι να την δουν πριν τους χτυπήσει την πόρτα (ή τη συνείδησή τους).

Υπάρχουνπολιτικοί που κινούνται στα "τάρταρα του ασυνειδήτου" (και του ηθικού ακαταλόγιστου;) κι όταν κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι όσα υποστήριζαν ήταν ένα ψέμα, παθαίνουν υπαρξιακή κρίση. Υπάρχουν πολιτικοί των δυνατών συγκινήσεων και των απωθημένων επιδιώξεων κι όταν κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι είχαν συμβιβαστεί (στα λόγια, στις σκέψεις, στις πράξεις) με αυτούς που (υποτίθεται ότι) πολεμούσαν, παθαίνουν ιδεολογικό σοκ. Υπάρχουν πολιτικοί που χρησιμοδοτούν, λες και βρίσκονται σε οραματική κατάσταση ή σε déjà nu από μιάν άλλη (πολιτική;) ζωή κι όταν κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι όλα αυτά ήσαν απλώς ονειροφαντασιώσεις, μετουσιωμένες επιθυμίες ενός "υπό κηδεμονίαν" ψυχισμού, παθαίνουν ηθική βύθιση.

Πώςόμως να κοινοποιήσεις το σπλαχνικό σου Εγώ; Χρειάζεται πολύ μεγάλο θάρρος ν' αποδεχτείς δημόσια "ότι δεν είσαι αυτός που φαίνεσαι", ότι σε όλη σου τη ζωή αυτολογοκρινόσουνα για να επιβιώσεις μέσα στον σκληρό πολιτικό στίβο.

Ηχθεσινή ηθική αδιαφορία αυτο-ανατρέπεται σήμερα, με όρους φροϋδικής οπισθοβουλίας, και βυθίζει τις ιδεοληπτικές στρεβλώσεις της πραγματικότητας μέσα σε λάσπες αναδρομικής αναγνώρισης εγκληματικών λαθών (τελεσθέντων δια πράξεων ή παραλείψεων).

Προγενέστερες "αληθείς" προτάσεις δεν αντιπροσωπεύουν πλέον την Αλήθεια. Στην εγρήγορση βλέπουν ότι τα όνειρά τους έχουν ακυρωθεί. Παρά το γεγονός ότι "δια της μετα-θέσεως" (ψυχολογικής και πολιτικής) βρίσκουν κάποια ισορροπία, οι μεταμφιέσεις δεν έχουν πλέον πέραση και η συναισθηματική μόλυνση με το Τίποτα μοιάζει αθεράπευτη. Από τις σκόπιμες παρα-στάσεις ειδικών κομματικών συμβολισμών μέχρι τις ασυνείδητες φαντασιώσεις τιμωρίας όποιων στέκονται εμπόδιο στις προσωπικές φιλοδοξίες σου μιάς απωθημένης Εγω-λατρείας δρόμος.

Κάποια όμως στιγμή τα νέα, διαπεραστικά του φαίνεσθαι, φώτα ανάβουν, οι μάσκες πέφτουν, οι ρόλοι τελειώνουν και τότε όλοι οι θεατές μπορούν να δουν το πραγματικό πρόσωπο του πολιτικού, στον οποίο είχαν πιστέψει. Και φοβάμαι πως οι εκπλήξεις θα είναι πολλές, ίσως και οδυνηρές...

ΥΓ. "Η βροχή

μου χτυπάει το τζάμι

Κι η παρουσία σου

δεν είναι παρά η αμετάκλητη απουσία σου" (Αγγ. Μπούλιαρη, Η νοσταλγία του πόνου)

** Ο κ. Γιάννης Πανούσης είναι Καθηγητής Εγκληματολογίας, πρώην υπουργός Προστασίας του Πολίτη*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)